

ψωσιν ἐκεῖ τοὺς ἰππεῖς, ἄλλος ἐδῶ νὰ στρατοπεδεύσωσιν, ὥστε ἔφεραν εἰς ἀπελπισίαν τὸν δυστυχῆ Φωκίωνα, ἀνακραῖναντα· «ὦ Ἡράκλεις, ὡς πολλοὺς ὄρω στρατηγούς, ὀλίγους δὲ στρατιώτας!», Τελευταῖον, παρατάξιεντος αὐτοῦ τοὺς ὀπλίτας, εἷς ἐξ αὐτῶν, γαυριῶν ἐπ' ἀνδρεία, προῆλθεν αὐτογνωμόνως πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων· μόλις ὅμως εἶδεν ἄνδρα πολέμον ἐξορμησάντα ἐπ' αὐτόν, φοβηθεὶς ἐτρέπη πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω· ὁ δὲ Φωκίων ταῦτα θεωρῶν «ὦ μειράκιον, εἶπεν, οὐκ αἰδῆ δύο τάξεις ἀπολελοιπώς, ἦν ἐτάχθης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ, καὶ πάλιν ἐφ' ἦν σεαυτὸν ἐταῖζας;». Κατ' εὐτυχίαν, χάρις εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ συνετοῦ ἐκείνου ἀνδρός, ἐτρέπησαν οἱ ἀποβιβασθέντες. ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ αὐτὸς ὁ Μικίων, ἢ δ' Ἀττικὴ ἀπηλλάγη τῶν πολεμίων.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐφθασεν εἰς Θεσσαλίαν, ἐν ἀρχῇ τοῦ θέρους τοῦ 322, ὁ Κρατερός μετὰ δυνάμεως ἰσχυρᾶς, ὥστε ὁ στρατὸς τοῦ Ἀντιπάτρου συνεποσώθη εἰς 40.000 πεζῶν, 5.000 ἰππέων καὶ 3.000 τοξοτῶν καὶ σφενδονητῶν· συγκροτηθείσης δὲ περὶ Κραννῶνα τῆς Θεσσαλίας μάχης κρίσιμου ἤττωνται οἱ περὶ τὸν Ἀντίφιλον, διαλύονται οἱ σύμμαχοι, αἱ θεσσαλικαὶ πόλεις ἀλίσκονται, αἱ πλείσται ἄλλαι ἑλληνικαὶ πολιτεῖαι ἐπιτυγχάνουσι κατ' αἰτήσιν των συνθήκας εἰρηνικᾶς, μόνοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Αἰτωλοὶ ἐγκατεροῦσιν ἀνθιστάμενοι, διότι ἤξευρον ὅτι οἱ Μακεδόνες οὐδένα δέχονται πρὸς αὐτοὺς συμβιβασμόν. Οἱ Αἰτωλοὶ ὅμως μετὰ τὴν πρώτην αὐτῶν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἀναχώρησιν δὲν φαίνονται πλέον ἐπανελθόντες εἰς αὐτό, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μὴ τολμήσαντες μόνοι νὰ ὑπερασπίσωσι τὰς Θερμοπύλας, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια, ὥστε ὁ Ἀντίπατρος ἀκωλύτως εἰσήλασεν εἰς Βοιωτίαν καὶ ἐστρατοπέδευσε περὶ Καδμείαν. Τοῦτο μαθὼν ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἠθύμησε παντελῶς. Ὁ Δημοσθένης, δστις, ἀνακληθεὶς πρὸ τίνος ὑπὸ τῆς πόλεως καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τῶν πρώτων τοῦ πολέμου τούτου κατορθωμάτων, εἶχε συμπράξει εἰς αὐτὸν μετὰ τοῦ ἀρχαίου ζήλου, ὁ Ὑπερείδης, ὁ Εὐκράτης, Ἀριστόνικος ὁ Μαραθώνιος, Ἱμεραῖος ὁ Φαληρεὺς, ἅπαντες ἐν γένει οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀντιμακεδονικῆς μερίδος, ἔσπευσαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς πόλεως· ὑπερίσχυσαν δὲ οἱ τούτων ἀντίπαλοι καὶ ἀπεστάλησαν ἀμέσως πρὸς τὸν ἐν Θήβαις Ἀντίπατρον πρέσβεις ἐξ αὐτῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Δημάδης καὶ ὁ Φωκίων.

Ἡ πρώτη αἴτησις ἦν ὁ Φωκίων ὑπέβαλεν εἰς τὸν νικηφόρον Μακεδόνα ἦτο νὰ μὴ καταβῆ ὁ στρατὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου ἤδη διέμενον, ἐν Βοιωτίᾳ, νὰ συνομολογηθῆ ἡ εἰρήνη. Ὁ Κρατερός παρετήρησεν ὅτι τοῦτο εἶναι ἄδικον, ἀλλ' ὁ Ἀντίπατρος λαβόμενος αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς «δοτέον, εἶπε, Φωκίωνα, ταύτην τὴν χάριν». Κατὰ τὰ λοιπὰ ὅμως ἀπήτησε νὰ παραδοθῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν διάκρισιν αὐτοῦ. Κομισθείσης εἰς Ἀθήνας τῆς ἀπαιτήσεως αὐτῆς ὁ δῆμος ἐνόμισεν ὅτι ἀνάγκη νὰ ὑποταχθῆ καὶ ἐξάπεστελε νέους εἰς Θήβας πρέσβεις ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπιτύχη ὅσον ἐνδέχεται ἐπιεικεστέρους ὄρους· ὁ δ' Ἀντίπατρος ἀπήντησεν ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ συνομολογήσῃ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους συνθήκην εἰρήνης καὶ συμμαχίας, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ὄροις ὅτι θέλουσι παραδώσει αὐτῷ τὸν Δημοσθένην, τὸν Ὑπερείδην καὶ τοὺς ἄλλους κυρίους τῶν Μακεδόνων ἀνταγωνιστᾶς· ὅτι τὸ πολίτευμα θέλει μεταβληθῆ ἀπὸ καθαρῶς δημοκρατικοῦ εἰς τιμοκρατικόν· ὅτι μακεδονικῆ φρουρᾶ θέλει καταλάβει τὴν Μουνιχίαν, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν νέαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν· ὅτι ἡ πόλις θέλει καταβάλλει τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου καὶ πρὸς τούτοις χρηματικὴν ποινὴν διὰ τὴν ἀπὸ τῆς συμμαχίας ἀποστασίαν· ὅτι τέλος ἀφαιρῶνται ἀπ' αὐτῆς αἱ νῆσοι Λῆμνος, Ἰμβρος, Σκύρος καὶ προσέτι ὁ Ὀρωπός, ἐπιφυλάττεται δὲ εἰς τὴν ἐν Βαβυλῶν βασιλείαν ν' ἀποφασίσῃ ἂν οἱ Ἀθηναῖοι θέλουσιν ἐξακολουθεῖ κατέχοντες τὴν Σάμον. Ὁ Φωκίων, εἷς ὢν τῶν πρέσβεων, παρε-

